

Élménybeszámoló

Mészáros Tamás (qlz0ca)

(Erasmus ösztöndíj, Németország, Bonn, 2011/12)

Nehezen lehet írásban összefoglalni azt a rengeteg élményt, amit az elmúlt évben Németországban kaptam. Mégis megpróbálok kiemelni számomra fontos emlékeket.

Már korábban elhatároztam, hogy pályázni fogok Erasmus ösztöndíjra. Sok ismerősömmel, barátommal egyeztettem előtte és eldöntöttem, hogy az utolsó egyetemi évemet szeretném külföldön tölteni.

A hely kiválasztása: nyelvtudásom jelentősen szűkítette a megpályázható országok körét. Németül beszéltem akkor a legjobban, szóval: Ausztria / Németország / Svájc.

Ausztria túl közel van, Svájc túl drága → így esett Németországra a választásom. Már csak az egyetemet / várost kellett megkeresnem. Annyit tudtam, hogy nem szeretnék Bajorországban tanulni. Korábban sok időt töltöttem náluk, sok barátot is szereztem, de valahogy színesebb helyre vágytam. Így találtam meg Bonn városát, az ottani jogi fakultást, amiről szintén ismerőseimtől hallottam, akik ott tanultak.

Ezt követően jött a pályázat, felvételi beszélgetés, ami zökkenőmentesen ment. Az ügyintézés itthon és Németországban is meglepően hallgatóbarát formájával találkoztam, ami a kezdeti stresszt, idegeskedést jelentősen mérsékelte. Megérkezésemet követően pár napon belül már be is költözhettem a kollégiumba. Persze ehhez sokat kellett telefonálnom, a kinti tutorokkal egyeztetnem, de mindenki segítőkészen fogadott.

Az első napokban hatalmas felfordulás volt Bonnban: 2011-ben itt tartották Németország újraegyesülésének ünnepét. A városban lüktetett a levegő, mindenhol emberek voltak, koncertek, előadások, különböző szervezetek standjai, sörsátrak és füstölgő kukák (ahhoz képest, hogy egy fejlett nyugat-európai országról beszélünk, még mindig nagyon divatos dolog a dohányzás). A fesztivál végeztével szabályosan kiürült a város, a Hofgarten pázsitjáról lebontották a sátrakat, ami egy közkedvelt zöld terület a város szívében, és visszajött a nyugodt, kisvárosi levegő.

Az egyetemi beiratkozást követően a jogi kar dísztermében köszöntött minket a dékán és az Erasmus koordinátorok. A rajnai rizling oldotta levegőben könnyen összeismerkedett a sokszínű társaság és már a közös előadások keresését tárgyaltuk. A beilleszkedést segítették még az Erasmus iroda által szervezett teadélutánok, melyekre szívesen látogattunk el találkozni a többiekkel. Ezen kívül az ESN által szervezett programokat emelném még ki, melyek hetente két-három kulturális / szórakozási lehetőséget biztosítottak az Erasmus hallgatóknak. Így jutottunk el több múzeumba, bortúrákra, kosárlabda meccsre, hajókirándulásra,...

Idővel kezdtem megszokni kollégiumom környékét: Tannenbusch-t.

Többen költöztek át onnan más helyre érhető módon, mivel én sem szoktam hozzá az efféle multi-kulturális légkörhöz. A jellemzően arab, indiai, japán, pakisztáni és afrikai népek lakta környéken igazi németnek éreztem magam. Szerencsére sok Erasmus ösztöndíjas diákkal laktunk egy helyen, és a közlekedés is remek volt. A kinti diákigazolványunk (Semesterticket) magában foglalta a lehetőséget, hogy tartományon belül (Nordrhein-Westfalen) ingyenesen vehessük igénybe a személyvonatokat (Regiobahn). Így látogattunk meg rengeteg várost a környéken: Köln, Düsseldorf, Aachen, Maastricht, Dortmund,...

Az egyetemi élet nem tűnt jelentősen másnak, mint itthon. Azért pár dolog mellett mégsem mehetek el szó nélkül: az egyetem több könyvtárában reggeltől este 10-ig telt ház volt és nem csak vizsgaidőszakban. Általában nehezen tudtunk helyet találni magunknak, és semmiféle zajt nem tűrtek meg a német hallgatók (gyakran egy mélyebb sóhajtásra szűrős

pillantásokkal válaszoltak, amit kicsit már túlzásként értékeltem, de legalább 100%-osan tudtam koncentrálni a tökéletes, német csöndben).

Az előadások igen változatosak voltak:

- Német alkotmányjog: a katalógus nélküli, nehezen érthető szász dialektussal beszélő professzor előadására nem volt olyan csábító belátogatni, de többször megpróbáltuk.
- Európai magánjog: izgalmas témákat feszegető, Hochdeutsch-ban beszélő előadónk nagyon megszerettette velem a témát, és talán ez segítette legjobban szakmai nyelvtudásom fejlődését.

Folytathatnám még tovább a sort, hogy mely előadásokra látogattunk be, de most inkább a szemináriumi órákról írnék.

Első félévben jelentkeztem egy gyakorlati órára, melyet elsőéves hallgatóknak hirdettek meg. Már a kezdő órán kiderült, hogy a középfok tetejét súroló nyelvtudásom itt kevésnek fog bizonyulni, mivel nagyon komoly aktivitást követelt meg tőlünk szemináriumi vezetőnk. Ezt kimondottan élveztem, mivel összevetve az itthoni gyakorlati órákkal, úgy éreztem sokkal többet hoz ki belőlem és ilyen formán sokkal inkább érdekel az adott téma. Ezt a fajta gyakorlati megközelítést többször tapasztaltam Németországban és követendő példának tekintem. Például vizsgázni vihettem magammal és használhattam a vaskos törvénygyűjteményeket, hiszen a vizsgáztatót az érdekelte, hogy tudom-e használni a törvényt, nem pedig az, hogy megtanultam-e az adott szakaszokat.

Ezen kívül szerveztek még Tutorium címmel külön gyakorlati órát az erasmusos joghallgatóknak. Itt általunk választott témákról beszélgettünk, segített a német közigazgatás rendszerét jobban átlátni, a német jogesetmegoldás technikáját elsajátítani. Fiatal tanárunk sok órán kívüli programmal is elhalmozott bennünket és itt nem feltétlenül a házi feladatokra gondolok, hanem például bírósági tárgyalásra bepillantás külön ismertetővel, múzeumok és többek között így látogathattuk meg a kormányzati negyed több épületét is, ami teljesen el van zárva a közönség elől.

A Palais Schaumburg épülete:

vagy a Kanzlerbungalow meglátogatása –ahol a mindenkori német kancellár lakott– még a németek között is kevés embernek adatik meg.

Az egyetemi kötelezettségeken kívül két nyelvkurzusra iratkoztam be: egyik kimondottan a jogi szaknyelvvel foglalkozott, a másik pedig egy egyszerű nyelvről volt Erasmus hallgatók részére. Ezek segítségével nagyon sokat fejlődött a nyelvtudásom, és később többször előfordult, hogy sokáig nem vették észre egy beszélgetésben, hogy nem német az anyanyelvem.

A vizsgaidőszakot megnehezítette, hogy haza kellett jönnöm többször vizsgázni, mert végzős joghallgatóként kevés olyan tárgyam maradt, amit Németországban teljesíthetnék és itthon elfogadnának. A szabadon választható tárgyak körében nagyobb volt a választék, de tekintettel arra, hogy a németországi félévem nem volt összhangban az itthonival, így speckoll.-ként sem tudtam kinti tárgyakat elfogadtatni itthon.

Ezeket a váratlan, kellemetlen helyzeteket („keves lesz a kredit!”, „átraknak fizetésre!”, „alá kell írni az előadást, ha nem teljesítette is!”) hozzáadva is megérte minden pillanata az elmúlt két félévnek, amit Németországban töltöttem. Rengeteg barátot szereztem, akik azóta már meglátogattak,

sok élménnyel, tapasztalattal gazdagodtam.

Egyszóval mindenkinek csak ajánlani tudom, ha egy kicsit is nyitottnak gondolja magát!

Most indulok Bulgáriába, hogy ott találkozzak a többiekkel!

Budapest, 2012. október 08.